

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 4 października 2018 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Hoffa

Protokolant: Starszy sekretarz sądowy Krystyna Wojciechowska-Trawka

po rozpoznaniu w dniu 6 września 2018 r. w Poznaniu, na rozprawie,

sprawy z powództwa Prokuratora Rejonowego P. w P. działającego na rzecz E. B. /PESEL: (...)/

przeciwko T. L. /PESEL: (...)/, Z. B. (1)

/PESEL: (...)/

o ustalenie nieważności umów i pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego

I. Ustala, że umowa pożyczki z dnia 21 stycznia 2008 r. zawarta, w formie aktu notarialnego zarejestrowanego w Repertorium A: (...), między pozwanym T. L., a E. B. przed notariuszem M. S. prowadzącą Kancelarię Notarialną w P. przy ul. (...) jest nieważna częściowo, a mianowicie:

1/ w §2 co do kwoty 65.000 zł /sześćdziesiąt pięć tysięcy złotych/,

2/ w §4 w części dotyczącej zobowiązania do zapłaty odsetek ustawowych od kwoty 100.000 zł, oraz w części dotyczącej poddania się egzekucji ponad kwotę 100.000 zł.

II. Ustala, że umowa cesji wierzytelności T. L. przysługującej temu pozwanemu od E. B. zawarta dnia 8 maja 2008 r. między nim, a pozwanym Z. B. (1) jako nabywcą wierzytelności nie istnieje tylko częściowo, a mianowicie w zakresie wskazania wierzytelności ponad kwotę 35.000 zł i określenia odsetek ustawowych od kwoty 100.000 zł zamiast maksymalnych odsetek umownych od kwoty 35.000 zł.

III. W pozostałej części oddala powództwo o ustalenia.

IV. Pozbawia, częściowo, wykonalności tytuł wykonawczy w postaci aktu notarialnego z 21 stycznia 2008 r. wyżej opisanego w punkcie I wyroku, opatrzonego klauzulą wykonalności przez Sąd Rejonowy (...) w P. postanowieniem z dnia 31 grudnia 2009 r. wydanym w sprawie II Co (...), a mianowicie wyłącznie co do kwoty 50.000 zł ze wskazanej w punkcie 1 tego postanowienia.

V. W pozostałej części oddala powództwo o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego.

VI. Nie obciąża stron kosztami sądowymi, a koszty pozasądowe znosi wzajemnie.

/-/ E. Hoffa

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy P. w P., działający na rzecz E. B., wniósł o ustalenie, że nieważna jest umowa pożyczki w kwocie 100.000 zł zawarta pomiędzy T. L., a E. B. dnia 21 stycznia 2008 r., oświadczenie woli E. B. z dnia 21 stycznia 2008 r. o ustanowieniu na rzecz T. L. hipoteki w kwocie 100.000 zł na spółdzielczym własnościowym prawie do lokalu położonym w K. na Osiedlu (...), zapisanym w księdze wieczystej (...), a także oświadczenia o poddaniu się egzekucji do kwoty 150.000 zł ze względu na sprzeczność tej umowy i oświadczeń z ustawą, oraz zawarcia umowy i poczynienia związanych z nią oświadczeń w bezpośrednim zamiarze popełnienia przestępstwa oszustwa stwierdzonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 18 maja 2015 r. w sprawie III K (...).

Wnosił też o ustalenie, że wierzytelność przysługująca pozwanemu Z. B. (2) jako następcy prawnemu T. L. względem E. B. w kwocie 148.882,20 zł wynikająca z dokonanego w dniu 8 maja 2008 r. przez T. L. na rzecz Z. B. (1) przelewu wierzytelności wynikającej z wyżej opisanej umowy pożyczki, oświadczenia o poddaniu się egzekucji i ustanowienia hipoteki nie istnieje skoro nie istnieje jej podstawa a cesjonariusz nie może nabyć więcej niż posiadał cedent.

Ponadto wniósł o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci aktu notarialnego zawierającego wyżej opisane: umowę pożyczki między T. L. i E. B., oświadczenie o poddaniu się przez nią egzekucji i oświadczenie o ustanowieniu hipoteki /k.1 akt XII C (...) – sprawy trwale dołączonej do niniejszego postępowania/.

Prokurator żądał też, aby nie obciążać go jakimikolwiek kosztami postępowania

/k.3 akt głównych i k.2 akt sprawy trwale dołączonej/.

Pozwany T. L. wniósł o oddalenie wszystkich powództw i o nie obciążanie go kosztami postępowania /k.243/. Twierdził, że umowa i związane z nią oświadczenia woli były skutkiem sumarycznego ujęcia umów pożyczek zawartych wcześniej między nim, a E. B.- spleconych przez nią częściowo, a także dodatkowej pożyczki udzielonej w okresie zawierania aktu notarialnego /k.243/.

Pozwany Z. B. (2) wniósł o oddalenie wszystkich powództw i o zasądzenie kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych /k.100 i 101/. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew wskazał, że sąd cywilny nie jest związany kwotą wskazaną w wyroku karnym jako wysokość szkody skoro zakres tej szkody nie należy do znamion ustawowych przestępstwa oszustwa. Podniósł, że nie zachodzą przesłanki nieważności czynności prawnych wskazane w art. 58§ 1 i 2 k.c. /k.103- 105 – uzasadnienie odpowiedzi na pozew/.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

E. B. jest z zawodu technikiem ekonomistą i ma wykształcenie średnie. Była zatrudniona w Spółdzielni Mieszkaniowej w K. jako główna księgowa zatem, w związku z wykonywaną pracą, była zorientowana w kwestiach związanych z finansami i obrotem pieniężnym.

W okresie zawierania wyżej opisanej umowy pożyczki zadłużona była w banku (...), a także w banku którego placówka mieści się na ul. (...) w P.. Nie miała zdolności kredytowej, bowiem jej łączne zadłużenie wobec tych banków wynosiło około 88.699 zł /k.135- zeznania świadka E. B., k.43- informacja zawarta w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w P.z dnia 18 maja 2015 r. wydanego w sprawie III K (...) co do kwoty zadłużenia/.

Pozwany T. L. prowadził działalność gospodarczą, polegającą min. na udzielaniu pożyczek, pod dwiema firmami: (...) i (...) /bezsporne/.

E. B. zawierała z pozwanym T. L. kolejne umowy oprocentowanych pożyczek na różne kwoty, których raty spłacała w miarę możliwości, ale w kwotach i terminach innych niż ustalone /k.135- zeznania świadka E. B., k.43- kserokopia uzasadnienia wyroku w sprawie III K (...)/.

W styczniu 2008 r. była zadłużona w stosunku do T. L. na kwotę około 23.500 zł zawierającą nie spłacony kapitał i część nie spłaconych odsetek od dotychczasowych pożyczek /k.135- zeznania świadka E. B. po porównaniu z jej zeznaniami informacyjnymi złożonymi w sprawie I C (...) Sądu Rejonowego (...) w P. na karcie 54 tych akt/.

W Kancelarii Notarialnej M. S. stawił się 21 stycznia 2008 r. osobiście pozwany T. L., który uprzednio uzgodnił termin sporządzenia aktu notarialnego i podał informacje umożliwiające pani notariusz przygotowanie projektu tego aktu. W uzgodnionym czasie stawiała się też E. B.. Nikt inny im nie towarzyszył podczas czynności notarialnych.

Notariusz M. S. wykonała stereotypowe czynności w tym ustaliła dane stron niezbędne przy czynności notarialnej, ustaliła czy strony nie wnoszą poprawek do projektu, po akceptacji projektu odczytała akt notarialny, a strony go podpisały. E. B. wyglądała na osobę zdrową. Ani ona, ani T. L. nie prezentowali jakichś szczególnych zachowań / k.200- 201- zeznania świadka M. S./.

Bezsporne jest, że § 2 umowy notarialnej o brzmieniu „T. L. oświadcza, że zobowiązuje się do wydania E. B. pieniędzy w kwocie 100.000 zł /sto tysięcy złotych tytułem niniejszej pożyczki gotówką w terminie do dnia 24 stycznia 2008 r. był dotknięty wadą oświadczenia woli, bowiem zamiarem stron było wyłącznie udzielenie E. B. pożyczki w kwocie 35.000 zł z odsetkami określonymi przez pozwanego T. L. na 20% w stosunku rocznym /k.243- jego zeznania/, a przez E. B. zaakceptowanymi.

20% rocznie od kwoty 35.000 zł, to kwota 7000 zł, a do upływu 10- letniego terminu przedawnienia 70.000 zł. Suma kwoty 35.000 zł i kwoty 70.000 zł, to 110.000 zł, czyli kwota niższa o 10.000 zł niż hipoteka wskazana w akcie notarialnym, a niższa o 40.000 zł niż kwota co do której E. B. poddała się egzekucji.

E. B. pokwitowała odbiór kwoty 100.000 zł na pokwitowaniu datowanym 22 stycznia 2008 r. /k.109- kserokopia dokumentu, k.136- zeznania E. B./ . Pozwany wystawił też, z datą 22.01.2008 r. dokument KW (...) „kasa wypłaci” wskazując jako wypłacającego siebie- osobę fizyczną, a jako odbiorcę E. B.. Jako tytuł wypłaty podał „Wypłata pożyczki gotówkowej zgodnie z aktem notarialnym z dnia 231.01.08” /k.108- kserokopia dokumentu/. E. B. zeznała, że nie pamięta podpisania takiego dokumentu /k.136- jej zeznania/.

E. B. oczekiwała, że T. L. wręczy jej kwotę 35.000 zł natomiast T. L. zaliczył część tej kwoty na poczet zadłużenia powódki w jego firmach, a dał jej w gotówce różnicę z czego powódka opłaciła też koszty aktu notarialnego.

Dnia 8 maja 2008 r. T. L. zawarł z pozwanym Z. B. (1) umowę cesji wierzytelności w kwocie 100.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi zabezpieczoną hipoteką w kwocie 100.000 zł na spółdzielczym własnościowym prawie do lokalu mieszkalnego nr (...) na Osiedlu (...) w K. dla którego prowadzona jest księga wieczysta (...).

Cena sprzedaży wierzytelności wynosiła 35.000 zł /k.69-70- kserokopia umowy/.

Pozwany T. L. zawiadomił E. B. o cesji pismem z dnia

19 maja 2008 r. /k.68- kserokopia zawiadomienia/.

Na wniosek Z. B. (1) Sąd Rejonowy (...) w P. postanowieniem z 31 grudnia 2009 r. wydanym w sprawie II Co (...) nadał wyżej opisanemu aktowi notarialnemu z dnia 21 stycznia 2008 r. klauzulę wykonalności na rzecz Z. B. (1) jako następcy prawnego wierzyciela T. L. do kwoty 150.000 zł /k.76-79- kserokopia postanowienia z uzasadnieniem/.

Postępowanie egzekucyjne toczy się przed Komornikiem P. W. działającym przy Sądzie Rejonowym (...) w P. pod sygnaturą KM (...) /k.232-233- wykaz wpłat dla wierzyciela i dotyczących kosztów postępowania wyegzekwowanych od E. B. w okresie od 31.05.2010 r. do 7.02.2018 r./.

Wyrokiem z dnia 18 maja 2015 r. w sprawie III K (...) pozwany T. L. został skazany przez Sąd Okręgowy w P. za przestępstwo z art. 286§1 k.k. w związku z art 4§1 k.k. za przestępstwo oszustwa polegające na tym, że w dniu 21 stycznia 2008 r. w P., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadził E. B. w błąd co do wysokości kwoty pożyczki

oraz co do rzeczywistych skutków zawartej w tym dniu umowy notarialnej o pożyczkę gotówkową, czym doprowadził pokrzywdzoną do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez przyjęcie przez nią zobowiązania do spłaty kwoty 100.000 zł oraz poddanie się egzekucji do kwoty 150.000 zł, stanowiącej równowartość kwoty pożyczki i odsetek w zamian za pożyczkę gotówkową w kwocie około 11.117,80 zł, czym spowodował straty w mieniu pokrzywdzonej wynoszące około 148.82,20 zł. / k.19-33- kserokopia aktu oskarżenia, k.7- 17- kserokopia tego wyroku w szczególności k.9,13,14 dotyczące przestępstwa na szkodę powódki, k.37-67- uzasadnienie wyroku z 18 maja 2015 r. w szczególności k.42v- 43v, k.57 i 59 /.

Wyrok ten, odnośnie pozwanego T. L., jest prawomocny od dnia 22 grudnia 2015 r. /k.18 i 18v- kserokopia wyroku Sądu Apelacyjnego w P. z dnia 22 grudnia 2015 r./.

Pozwany Z. B. (2) wystąpił do Sądu Rejonowego (...) w P. z powództwem o zapłatę przez E. B. kwoty 35.245,05 zł stanowiącej skapitalizowane odsetki od kwoty 100.000 zł.

Wyrokiem z dnia 20 października 2016 r. Sąd oddalił to powództwo wskazując, że nie nastąpiło ważne i prawnie skuteczne zawarcie umowy pożyczki kwoty 100.000 zł wobec czego odsetki od tej kwoty powodowi się nie należą. / k.157 i k.206-221- wyrok z uzasadnieniem w aktach sprawy I C (...)/.

Wyrok ten uprawomocnił się z dniem 25 sierpnia 2017 r. kiedy to Sąd Okręgowy w P. oddalił apelację powoda /k.259 i k.270- 273- wyrok z transkrypcją uzasadnienia ogłoszonego ustnie/.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie wyżej opisanych umów, oraz dokumentów prywatnych, których treści strony nie kwestionowały nadając im jednak odmienne znaczenie pod względem skuteczności prawnej i wskazując odmienne okoliczności ich sporządzenia. Wziął pod uwagę wyżej opisane wyroki i uzasadnienia Sądów w szczególności wyrok Sądu Rejonowego (...) w P. w sprawie III K (...) skazujący pozwanego T. L. za przestępstwo oszustwa popełnione na szkodę E. L..

Zeznaniom świadka M. S. /k.200- 201/sąd dał wiarę w całości, bowiem były one zborne, pozbawione wewnętrznych sprzeczności, oraz nie były sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym przyjętym za podstawę ustaleń. Zeznaniami świadka E. B. /k.134-137/, oraz zeznaniom pozwanego T. L. /k.242-245/ i Z. B. (1) /k.138-141/ sąd dał wiarę tylko w takim zakresie w jakim nie kolidowały z pozostałym materiałem dowodowym przyjętym za podstawę ustaleń i ze sobą wzajemnie.

Zarówno świadek E. B., jak i obaj pozwani są zainteresowani wynikiem niniejszej sprawy.

Sąd zważył co następuje:

Popelnienie przestępstwo oszustwa nie jest warunkowane wysokością szkody, która jest skutkiem niekorzystnego rozporządzenia mieniem wprowadzonego w błąd, lub pozostającego w błędzie poszkodowanego.

Art. 11 k.p.c. wskazuje, że ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego **co do popelnienia przestępstwa** wiążą sąd w postępowaniu cywilnym.

Należało więc ustalić, że pozwany T. L. , w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadził E. B. w błąd co do wysokości kwoty pożyczki, oraz co do rzeczywistych skutków zawartej w dniu 21 stycznia 2008 r. notarialnej umowy o pożyczkę gotówkową czym doprowadził pokrzywdzoną do niekorzystnego obciążenia mieniem przez przyjęcie przez nią zobowiązania do spłaty kwoty 100.000 zł jako przedmiotu pożyczki, oraz poddanie się egzekucji do kwoty 150.000 zł stanowiącej równowartość kwoty pożyczki i odsetek w zamian za rzeczywistą pożyczkę gotówkową w kwocie 11.117,80 zł czym spowodował straty w mieniu pokrzywdzonej /k.13/.

Wyrok z dnia 18 maja 2015 r. skazujący pozwanego za oszustwo jest prawnie obowiązujący i trafnie określa, że wskazana w umowie kwota pożyczki jest niezgodna z rzeczywistością, bowiem E. B. jej nie otrzymała, lecz wręczono jej w gotówce jedynie nieznaczną część tej kwoty w sytuacji gdy przekonana była, że otrzyma kwotę większą.

Oczywiste jest też, że sąd karny nie rozważał pozostałych elementów umowy między stronami, a w szczególności kwestii odsetek i że ustalenie wysokości szkody miało charakter ocenny i stanowiło ustalenie posiłkowe

Sąd w niniejszej sprawie nie jest związany ustaleniami Sądu karnego co do wysokości szkody, oraz treści wzajemnych zobowiązań w tym zobowiązań prawnie nieważnych w rozumieniu art. 58 k.c.

Pozwany T. L. prowadził działalność gospodarczą udzielając, odpłatnie, pożyczek. Odpłatność polegała na pozyskiwaniu odsetek jako wynagrodzenia za pożyczony kapitał. Oczywiście jest, że pobierał tak wysokie odsetki jak to możliwe, aby osiągnąć jak największy zysk.

Powódka, jako technik ekonomista, wykonująca zawód samodzielnej księgowej, obeznana była zarówno ze sprawami finansowymi jak i umowami pożyczek, bowiem wielokrotnie umowy pożyczek zawierała. Pożyczka z dnia 21 stycznia 2008 r. była trzecią pożyczką zaciągniętą od pozwanego.

Z zeznań świadka E. B. wynikało, że chciała otrzymać od pozwanego kwotę 35.000 zł, a jednocześnie zgadzała się, że pozwany zarachuje, w przyszłości, część tej kwoty na poczet całości zadłużenia obciążającego ją z tytułu częściowej tylko spłaty poprzednich dwóch pożyczek.

Kwota 35.000 zł została też wskazana jako cena sprzedaży wierzytelności w umowie cesji zawartej między pozwanymi w dniu 8 maja 2008 r.

Maksymalne odsetki umowne od kwoty 35.000 zł określone w art. 353¹ k.c. i skapitalizowane za okres od 21 stycznia 2008 r. do dnia 21 stycznia 2018 r. czyli do potencjalnego dnia przedawnienia roszczeń wynoszą 62.905,07 zł. Po dodaniu kwoty 35.000 zł jest to 97.905,07 zł.

Skapitalizowane od 21 stycznia 2008 r. do daty wyrokowania, czyli do dnia 4 września 2018 r. wynoszą 65.359,86 zł /wydruki dokonane przy użyciu programu LEX i zawartego w nim kalkulatora odsetek maksymalnych- w kopercie przy okładce akt/.

Uprawdopodobnia to, na pograniczu pewności, że przedmiotem pożyczki z dnia 21 stycznia 2008 r. była kwota 35.000 zł, a doliczenie do kwoty pożyczki, z góry, skapitalizowanych odsetek maksymalnych skalkulowanych na kwotę 65.000 zł było oszustwem, bowiem odsetki te nie były jeszcze wymagalne.

E. B. mogła, teoretycznie, spłacić pożyczkodawcę w niedługi czas po otrzymaniu umówionej kwoty pożyczki i roszczenia akcesoryjne o odsetki nie powstałoby w ogóle.

§2 umowy z dnia 21 stycznia 2008 r. jest więc nieważny częściowo, a mianowicie w zakresie wskazania kwoty 65.000 zł jako przedmiotu pożyczki.

Po ustaleniu, że określenie kwoty pożyczki na 100.000 zł jest nieważne, a kwota ustalona przez strony wynosiła w rzeczywistości 35.000 zł sąd zastosował art. 65 k.c. Oczywiście było, że bez doliczenia z góry skapitalizowanych odsetek maksymalnych, strony i tak u mowę pożyczki by zawarły przy określeniu od kiedy naliczane będą maksymalne odsetki umowne do dnia zapłaty kwoty 35.000 zł.

Analizując okoliczności zawarcia tej pożyczki, okoliczności sporządzenia aktu notarialnego, ustalone zwyczaje, zamiary stron i cel umowy, oraz zasady współżycia społecznego wziął, w szczególności, pod uwagę współdziałanie E. B. z T. L. i zaakceptowanie przez nią w akcie notarialnym znacznie wyższej kwoty pożyczki niż kwota umówiona, oraz pokwitowanie pobrania kwoty 100.000 zł.

Świadek E. B. w swych zeznaniach wskazała, że taki wpis miał stanowić zabezpieczenie dla T. L., że była w desperacji i chorowała na anginę, a pozwany obiecał jej, że za dwa dni spotkają się w jego biurze gdzie podpiszą kolejną umowę pożyczki na kwotę 35.000 zł.

Zarówno umowa pożyczki z dnia 21 stycznia 2008 r. jak i pokwitowanie odbioru przez świadka E. B. kwoty 100.000 zł, oraz dokument „kasa wypłaci” wskazują T. L. jako osobę fizyczną. Nie ma w nich informacji, że pieniądze pochodzą z jednej z firm prowadzonych przez niego w ramach działalności gospodarczej. Potwierdzałoby to zeznania stron o tym, że ich znajomość miała, w jakimś stopniu, charakter osobisty i wiązała się z wzajemnym zaufaniem.

Bezsporne jest, że pozwany udzielał pożyczek na wysoki procent i że uzgodniona przez strony kwota pożyczki była maksymalnie oprocentowana, a obie strony to akceptowały. Akceptowały również wysokość rat określonych w §3 i §7 umowy i terminy ich płatności.

Czy T. L. raty spłacane w pierwszej kolejności zaliczać zamierzał w pierwszej okoliczności na poczet wymagalnych należności ubocznych, zgodnie z art. 451§ 1 k.c. nie sposób było jednoznacznie ustalić, ale dążenie do maksymalizacji zysku wynikające z innych postanowień umownych pozwoliło uznać taką praktykę za uprawdopodobnioną w znacznym stopniu.

Hipoteka zwykła w kwocie 100.000 zł na spółdzielczym własnościowym prawie do lokalu przysługującym E. B. ustanowiona w §7 umowy pożyczki odpowiadała, w zaokrągleniu do pełnych tysięcy, sumie kwoty pożyczki

/35.000 zł/i ewentualnych odsetek maksymalnych.

Była to czwarta z kolei hipoteka według opisu w §5 umowy /k.35 i 35v/, a więc należy przyjąć, że E. B. wiedziała na czym polega hipoteka i jakie są jej skutki. Nie sposób przyjąć, że pozostawała w błędzie co do zakresu i skutków takiego zabezpieczenia spłaty swej kolejnej pożyczki.

Oświadczenie o poddaniu się egzekucji /k.35-§4 umowy pożyczki/ jest skutkiem błędu i elementem oszustwa ponad kwotę 100.000 zł bowiem powódka poddała się egzekucji na wypadek nie spłacenia kwoty pożyczki błędnie wskazanej w §2 umowy na 100.000 zł i odsetek ustawowych za opóźnienie od tej kwoty.

Wobec zakazu anatocyzmu przy pożyczkach zawieranych przez osoby fizyczne /art. 482§1 k.c./dokonane w §4 umowy pożyczki poddanie się egzekucji ponad kwotę 100.000 zł odpowiadającą kwocie hipoteki należy uznać za nieważne.

Pozwany T. L. zaliczył część kwoty 35.000 zł stanowiącej, zgodnie z art. 720§1 k.c. przedmiot pożyczki na poczet istniejącego wówczas zadłużenia E. B., czyli uznał wcześniejsze jej zadłużenie za spłacone. Z różnicy opłacił koszty aktu notarialnego z dnia 21 stycznia 2008 r., a pozostałą kwotę wręczył E. B..

Nie wносиła ona o wydanie reszty kwoty pożyczki mimo, że przysługiwało jej takie roszczenie. Przedawniło się ono po upływie 6 miesięcy od daty pożyczki zgodnie z art. 722 k.c.

Umowa cesji z dnia 8 maja 2008 r. jest nieważna tylko częściowo, a mianowicie w zakresie sformułowania, że wierzytelność w kwocie 100.000 zł jest wymagalna w całości i że obejmuje ona odsetki ustawowe od dnia 21 sierpnia 2008 r. do dnia zapłaty naliczane od kwoty 100.000 zł.

Ustalenie nieważności części w/w umowy cesji wynika z powyższych ustaleń dotyczących zakresu nieważności aktu notarialnego z dnia 21 stycznia 2008 r., bowiem przedmiotem cesji może być wyłącznie wierzytelność w takim zakresie w jakim przysługuje ona wierzycielowi /art. 509 k.c./.

Mając powyższe na względzie sąd orzekł jak w punktach I, II i III wyroku na podstawie art. 58 k.c. w związku z art. 84 k.c. i art. 11 k.p.c., z uwzględnieniem wyżej wskazanych pozostałych przepisów.

Konsekwencją ustalenia zakresu nieważności umowy pożyczki i określenia zakresu istnienia wierzytelności wskazanej w umowie cesji jest rozstrzygnięcie w punkcie IV i V wyroku o pozbawieniu wykonalności tytułu wykonawczego w części przekraczającej kwotę 100.000 zł i to na podstawie art. 840§1 pkt 2 k.p.c.

I oddalenia tego powództwa w pozostałym zakresie.

Zgodnie z art. 100 k.p.c. nie obciążył stron kosztami sądowymi w sytuacji gdy Prokurator nie ponosi tych kosztów, a pozwani przegrali sprawę w nieznacznej części.

Stosując ten przepis zniósł też wzajemnie koszty pozasądowe.

/-/ E. Hoffa